

Zaak C-92/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 januari 2024

Verwijzende rechter:

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 oktober 2023

Verzoekende partij:

Banca Mediolanum SpA

Verwerende partij:

Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia

[OMISSIS] beschikking nr. 1467/2023
[OMISSIS] ingediend op
06-10-2023
[OMISSIS]

De Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA
(belastingrechter in tweede aanleg, Lombardije, Italië), kamer 22, [OMISSIS]

[samenstelling van de rechtsprekende formatie]

heeft op 27-09-2023 de volgende

BESCHIKKING gegeven

- op het hoger beroep [OMISSIS]

ingesteld door

Banca Mediolanum S.p.a. [OMISSIS]

tegen

Agenzia Entrate (Italiaanse belastingdienst), Direzione Regionale Lombardia (regionale directie Lombardije)

[OMISSIS]

gericht tegen:

- de beslissing [OMISSIS] van de Commissione Tributaria Provinciale MILANO (belastingrechter in eerste aanleg, Milaan), kamer 12 [OMISSIS]

Aanslagen:

- AFWIJZING TERUGGAAF IRAP 2014

na behandeling ter openbare terechtzitting

FEITELIJKE EN JURIDISCHE ELEMENTEN

De Corte di Giustizia di II grado della Lombardia,

- naar aanleiding van het door Banca Mediolanum ingestelde hoger beroep tegen de beslissing van de Commissione Tributaria Provinciale di Milano, kamer 12A [OMISSIS];
- [OMISSIS];
- overwegende dat de vraag over de verenigbaarheid van artikel 6 van wetsbesluit nr. 446/1997 met het Unierecht en in het bijzonder met richtlijn 2011/96/EU noodzakelijk lijkt voor een beslissing op het verzoek tot teruggaaf dat is ingediend door de belastingplichtige en door de belastingdienst is afgewezen;
- verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

PREJUDICIËLE VRAAG OVER DE VERENIGBAARHEID MET HET RECHT [VAN DE EUROPESE UNIE] VAN ARTIKEL 6, LID 1, VAN WETSBESLUIT NR. 446/1997

1. DE REGELING [VAN DE EUROPESE UNIE] INZAKE BELASTINGHEFFING OVER DIVIDENDEN DIE DOOR EEN IN EEN LIDSTAAT GEVESTIGDE DOCHTERONDERNEMING WORDEN UITGEKEERD AAN EEN IN EEN ANDERE LIDSTAAT GEVESTIGDE MOEDERMAATSCHAPPIJ

Richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten (herschikking van richtlijn 90/435/EEG van 23 juli 1990) (hierna: „moeder-dochterrichtlijn”) beoogt de

opheffing van de nadelen en distorsies waaraan in een lidstaat van de Europese Unie gevestigde moedermaatschappijen worden blootgesteld wanneer zij dividenden ontvangen van in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde dochterondernemingen. Volgens de overwegingen strekt de richtlijn ertoe „dividenden en andere winstuitkeringen van dochterondernemingen aan hun moedermaatschappijen vrij te stellen van bronbelasting en dubbele belastingheffing van zulke inkomsten op het niveau van de moedermaatschappij te elimineren”, aangezien daar „hergroeperingen van vennootschappen uit verschillende lidstaten [...] noodzakelijk zijn teneinde in de Unie soortgelijke voorwaarden te scheppen als op een binnenlandse markt en daardoor de goede werking van de interne markt te verzekeren”, zij niet mogen worden belemmerd „door beperkingen, nadelen of distorsies die met name voortvloeien uit de fiscale voorschriften van de lidstaten” en bijgevolg moet „voor deze hergroeperingen in concurrentie-neutrale belastingvoorschriften worden voorzien om de ondernemingen in staat te stellen zich aan te passen aan de eisen van de interne markt, hun productiviteit te vergroten en hun concurrentiepositie op de internationale markt te versterken”.

Om die doelstellingen te verwezenlijken bepaalt artikel 4, lid 1, van de moeder-dochterrichtlijn dat „[w]anneer een moedermaatschappij [...] op grond van de deelgerechtigdheid van de moedermaatschappij in haar dochteronderneming, uitgekeerde winst ontvangt, anders dan bij de liquidatie van de dochteronderneming, [...] de lidstaat van de moedermaatschappij [...]” a) zich moet onthouden „van het belasten van deze winst”, ofwel b) „de winst [moet] belasten, maar in dat geval de moedermaatschappij [...] toestaan van de verschuldigde belasting af te trekken het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op die winst en betaald is door de dochteronderneming”.

Voorts verleent artikel 4, lid 3, van de moeder-dochterrichtlijn aan „[i]edere lidstaat [...] [de bevoegdheid] om te bepalen dat lasten die betrekking hebben op de deelneming en waardeverminderingen die voortvloeien uit de uitkering van de winst van de dochteronderneming, niet aftrekbaar zijn van de belastbare winst van de moedermaatschappij”, maar dat „[i]ndien in dit geval de kosten van beheer met betrekking tot de deelneming forfaitair worden vastgesteld, [...] het forfaitaire bedrag niet meer dan 5 % [mag] bedragen van de door de dochteronderneming uitgekeerde winst”. Derhalve verplicht deze laatste bepaling de lidstaten, indien zij gebruikmaken van de bevoegdheid om de niet-aftrekbare kosten van beheer van de deelneming forfaitair vast te stellen, om te bepalen dat die kosten niet-aftrekbaar zijn en derhalve om een overeenkomstig deel van de door de moedermaatschappij ontvangen dividenden te belasten tegen een percentage dat niet hoger is dan 5 % van het betreffende bedrag.

2. HEFFING VAN BELASTING „IRAP” IN ITALIË OVER DIVIDENDEN DIE AAN IN ITALIË GEVESTIGDE MOEDERMAATSCHAPPIJEN WORDEN UITGEKEERD DOOR IN ANDERE LIDSTATEN GEVESTIGDE DOCHTERONDERNEMINGEN

Wetsbesluit nr. 446 van 15 december 1997 (hierna: „wetsbesluit nr. 446”) regelt de heffing van regionale belasting over productieactiviteiten (hierna: „IRAP”). Krachtens artikel 2 van wetsbesluit nr. 446 wordt de IRAP geheven over de gewoonlijke uitoefening van een zelfstandige activiteit, die gericht is op de productie van of de handel in goederen of op het verrichten van diensten. Ook is in dat artikel bepaald dat de door vennootschappen en lichamen uitgeoefende activiteit in elk geval is onderworpen aan de belastingheffing.

Volgens artikel 3, onder a) en e), van wetsbesluit nr. 446 is de IRAP onder andere ook verschuldigd door de vennootschappen genoemd onder l) in deel A van bijlage I bij de moeder-dochterrichtlijn („Lijst van de in artikel 2, onder a), punt i), bedoelde vennootschappen” van diezelfde richtlijn) en derhalve door „[d]e vennootschappen naar Italiaans recht, geheten ‚società per azioni’, ‚società in accomandita per azioni’, ‚società a responsabilità limitata’, ‚società cooperative’, ‚società di mutua assicurazione’, alsook de particuliere en publieke lichamen met uitsluitend of hoofdzakelijk commerciële werkzaamheden”.

Krachtens artikel 4 van wetsbesluit nr. 446 is de belastinggrondslag van de IRAP „de waarde van de nettoproductie die voortvloeit uit de op het grondgebied van de regio uitgeoefende activiteit”.

Artikel 6 van wetsbesluit nr. 446 bepaalt dat de belastinggrondslag van de IRAP voor banken en andere financiële intermediairs wordt bepaald door de algebraïsche som van de volgende posten op de resultatenrekening:

- a) opbrengsten uit bancaire bedrijfsuitoefening verminderd met 50 % van de dividenden;
- b) afschrijvingen van materiële en immateriële activa voor functioneel gebruik voor een bedrag gelijk aan 90 %;
- c) andere administratieve lasten voor een bedrag gelijk aan 90 %;
- c-bis) nettowaardecorrecties en terugneming van waardecorrecties in verband met waardevermindering van vorderingen, voor zover toerekenbaar aan als zodanig in de balans opgenomen vorderingen op cliënten.

Derhalve zijn in Italië gevestigde banken en andere financiële intermediairs die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van de moeder-dochterrichtlijn, verplicht om 50 % van de dividenden die zijn uitgekeerd door in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde vennootschappen die zijn aan te merken als dochterondernemingen, op te nemen in hun belastinggrondslag voor de

IRAP, wanneer die dividenden zijn opgenomen in de netto-opbrengst op de eigen resultatenrekening.

Op grond van artikel 16, leden 1-bis en 3, van wetsbesluit nr. 446 bedraagt de IRAP 4,65 % voor banken en andere financiële intermediairs en hebben de regio's de bevoegdheid om dat percentage te wijzigen met maximaal 0,92 procentpunt.

De banken en andere financiële intermediairs die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van de moeder-dochterrichtlijn en die 50 % van de dividenden die zijn uitgekeerd door in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde dochterondernemingen, hebben opgenomen in de grondslag voor de IRAP, zijn niet gerechtigd om het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op die winst en betaald is door die dochterondernemingen in hun eigen lidstaat van vestiging, af te trekken van de verschuldigde IRAP.

Derhalve onderwerpen banken en andere financiële instellingen die hun fiscale woonplaats in Italië hebben en die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van de moeder-dochterrichtlijn, de dividenden die zij ontvangen van in andere lidstaten gevestigde dochterondernemingen, die voldoen aan de eisen van de moeder-dochterrichtlijn, aan de heffing van de IRAP tegen een percentage van 50 % daarvan.

3. PROCEDURE IN HET HOOFDGEDING

In het belastingtijdvak 2014 hield BANCA MEDIOLANUM S.p.A. (hierna: „BANCA MEDIOLANUM”) deelnemingen in de volgende vennootschappen die een van de in [bijlage I, deel] A van de moeder-dochterrichtlijn genoemde rechtsvormen hadden, hun fiscale woonplaats in Ierland, Luxemburg en Spanje hadden, volgens een met een derde staat gesloten verdrag niet werden beschouwd als fiscaal buiten de Unie te zijn gevestigd en, zonder enige vrijstellingsregeling te genieten, onderworpen waren aan een van de in [bijlage I, deel] B van de moeder-dochterrichtlijn genoemde belastingen:

- a) een deelneming van 51 % in het kapitaal van de vennootschap Mediolanum International Funds Ltd, met fiscale woonplaats in Ierland;
- b) een deelneming van 51 % in het kapitaal van de vennootschap Mediolanum Asset Management Ltd, met fiscale woonplaats in Ierland;
- c) een deelneming van 99,996 % in het kapitaal van de vennootschap Gamax Management AG, met fiscale woonplaats in Luxemburg;
- d) een deelneming van 100 % in het kapitaal van de vennootschap Banco Mediolanum S.A., met fiscale woonplaats in Spanje.

BANCA MEDIOLANUM heeft van de genoemde dochterondernemingen dividenden uitgekeerd gekregen voor een totaalbedrag van 231.912.007,51 EUR en meer in het bijzonder heeft zij het volgende ontvangen:

- a) een bedrag van 164.820.000,00 EUR van Mediolanum International Funds Ltd;
- b) een bedrag van 10.710.000,00 EUR van Mediolanum Asset Management Ltd;
- c) een bedrag van 6.382.007,51 EUR van Gamax Management AG;
- d) een bedrag van 50.000.000,00 EUR van Banco Mediolanum S.A.

De dochterondernemingen, die hun fiscale woonplaats in Ierland, Luxemburg en Spanje hebben en aldaar zijn onderworpen aan vennootschapsbelasting, hebben niets ingehouden op de aan BANCA MEDIOLANUM uitgekeerde dividenden daar was voldaan aan alle eisen van artikel 2 van de moeder-dochterrichtlijn, waarin is bepaald dat een vrijstelling van bronbelasting geldt voor dividenden die zijn uitgekeerd door een „dochteronderneming” die „i) een van de in bijlage I, deel A, genoemde rechtsvormen heeft; ii) die volgens de fiscale wetgeving van een lidstaat wordt beschouwd in die staat haar fiscale woonplaats te hebben en die, volgens een met een derde staat gesloten verdrag op het gebied van dubbele belastingheffing, niet wordt beschouwd als fiscaal buiten de Unie te zijn gevestigd; iii) die bovendien, zonder keuzemogelijkheid en zonder ervan te zijn vrijgesteld, onderworpen is aan een van de in bijlage I, deel B, genoemde belastingen of aan enige andere belasting die in de plaats zou treden van een van die belastingen”, jegens een „moedermaatschappij” die krachtens artikel 3 van deze richtlijn „voldoet aan de voorwaarden van artikel 2 en die een deelneming van ten minste 10 % bezit in het kapitaal van een vennootschap van een andere lidstaat die aan dezelfde voorwaarden voldoet”.

BANCA MEDIOLANUM heeft de in het belastingtijdvak 2014 van die vennootschappen ontvangen dividenden vermeld in de resultatenrekening onder de post „dividenden en soortgelijke baten” die was opgenomen in de netto-opbrengst.

BANCA MEDIOLANUM heeft dus de bovengenoemde dividenden tot 5 % van het bedrag daarvan opgenomen in de belastinggrondslag voor de IRES (vennootschapsbelasting) over het genoemde belastingtijdvak 2014 krachtens artikel 89 van de TUIR (gecoördineerde tekst betreffende de inkomstenbelasting).

BANCA MEDIOLANUM is aan te merken als een financiële intermediair op grond van artikel 6 van wetsbesluit nr. 446. Derhalve heeft deze vennootschap in de voor het belastingtijdvak 2014 ingediende aangifte voor de IRAP de genoemde dividenden voor 50 % ook opgenomen in de grondslag van die belasting en derhalve voor 115.956.003,76 EUR, krachtens artikel 6 van wetsbesluit nr. 446.

Tot slot heeft BANCA MEDIOLANUM bij dezelfde aangifte de verschuldigde IRAP vastgesteld op basis van 5,57 % over de aldus vastgestelde grondslag, op een bedrag van 10.392.278,00 EUR, en heeft zij uiteengezet, aangezien bij de vorige aangifte de te veel betaalde IRAP 5.712.250,00 EUR bedroeg en in de loop van het belastingtijdvak 2004 voorschotten waren voldaan voor een totaalbedrag van 9.451.969,00 EUR, dat de te veel betaalde IRAP 4.771.941,00 EUR bedroeg.

Op 4 juni 2019 heeft BANCA MEDIOLANUM bij de Agenzia delle Entrate, Direzione Regionale della Lombardia (belastingdienst, regionale dienst van Lombardije; hierna: „belastingkantoor”) een verzoekschrift ingediend waarbij zij heeft verzocht om teruggaaf van de te veel betaalde IRAP omdat 50 % van de dividenden die zij had ontvangen van Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG en Banco Mediolanum S.A. aan de heffing van de IRAP was onderworpen. Zij was namelijk van mening dat artikel 6, lid 1, van wetsbesluit nr. 446, voor zover 50 % van het bedrag van de dividenden is onderworpen aan de heffing van de IRAP, in strijd is met artikel 4 van de moeder-dochterrichtlijn, dat bepaalt dat door dochterondernemingen aan moedermaatschappijen uitgekeerde dividenden niet kunnen worden belast tegen een percentage van meer dan 5 % van het bedrag in kwestie.

Op 16 oktober 2020 heeft het belastingkantoor bij een afwijzende beschikking het door BANCA MEDIOLANUM ingediende verzoek tot teruggaaf afgewezen.

In de motivering van die beschikking heeft het belastingkantoor met name aangevoerd dat artikel 6 van wetsbesluit nr. 446 – voor zover daarbij aan financiële intermediairs die hun fiscale woonplaats in Italië hebben en zijn aan te merken als moedermaatschappij in de zin van de moeder-dochterrichtlijn, de verplichting wordt opgelegd om ook 50 % van de dividenden die worden uitgekeerd door in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde vennootschappen, die zijn aan te merken als dochterondernemingen in de zin van die richtlijn, te onderwerpen aan de heffing van de IRAP – niet in strijd is met artikel 4 van die richtlijn, omdat die bepaling niet van toepassing is op de IRAP maar uitsluitend op de vennootschapsbelasting.

Bij op 15 december 2020 betekend beroepschrift is BANCA MEDIOLANUM bij de Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (belastingrechter in eerste aanleg, Milaan) opgekomen tegen de genoemde afwijzende beschikking, heeft zij de rechtmatigheid en de gegrondheid ervan betwist en die rechter verzocht om het belastingkantoor te veroordelen tot teruggaaf van het gevraagde bedrag.

Bij beslissing van [OMISSIS] heeft de Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano het beroep verworpen en daarbij geoordeeld dat het verbod van artikel 4 van de moeder-dochterrichtlijn niet van toepassing was op de IRAP.

Bij beroepschrift van 31 januari 2023 heeft BANCA MEDIOLANUM bij de verwijzende rechter de genoemde beslissing van de Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano aangevochten en verzocht om herziening van die beslissing en derhalve om veroordeling van het belastingkantoor tot teruggaaf van de te veel betaalde IRAP waarom in het oorspronkelijke verzoekschrift was verzocht.

4. PREJUDICIËLE VRAAG

Gezien het bovenstaande is de beantwoording op basis van de nationale regeling van de vraag over de heffing van de IRAP over 50 % van de dividenden die financiële intermediairs die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van de moeder-dochterrichtlijn, hebben ontvangen van in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde vennootschappen die zijn aan te merken als dochterondernemingen in de zin van die richtlijn, op grond van artikel 6, lid 1, van wetsbesluit nr. 446/1997, ondergeschikt aan de beantwoording van de prejudiciële vraag of de heffing van de IRAP over 50 % van die dividenden verenigbaar is met artikel 4 van de moeder-dochterrichtlijn. Op basis van het geschetste rechtskader [van de Europese Unie] moet er immers van worden uitgegaan dat het verbod om op het niveau van de in een lidstaat gevestigde moedermaatschappij dividenden die zijn uitgekeerd door een in een andere lidstaat gevestigde dochteronderneming te belasten tegen een percentage dat hoger is dan 5 % van het bedrag ervan, in Italië ook ten aanzien van de IRAP zou kunnen gelden.

Indien dat echter het geval is, zou artikel 6, lid 1, van wetsbesluit nr. 446 onverenigbaar zijn met het aldus vastgestelde verbod, aangezien daarbij aan banken en andere financiële intermediairs die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van de moeder-dochterrichtlijn, de verplichting wordt opgelegd om 50 % van de dividenden die zij ontvangen van in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde vennootschappen die zijn aan te merken als dochterondernemingen in de zin van die richtlijn, te onderwerpen aan de heffing van de IRAP, terwijl Italië aan eerstgenoemden niet het recht geeft om het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op die dividenden en betaald is door de dochterondernemingen af te trekken van de verschuldigde IRAP.

In dit kader moet worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) in de arresten van 17 mei 2017, zaak C-365/16 (AFEP e.a. tegen *Ministre des Finances et des Comptes publics*) en zaak C-68/15 (X tegen *Ministerraad*), heeft verduidelijkt dat artikel 4 van de moeder-dochterrichtlijn een verbod voor de lidstaten van de Unie inhoudt om dividenden die door dochterondernemingen aan moedermaatschappijen zijn uitgekeerd bij moedermaatschappijen te onderwerpen aan enige vorm van belasting, die dus niet alleen beperkt is tot vennootschapsbelasting, tegen een percentage dat hoger is dan 5 % van het bedrag ervan.

Meer in het bijzonder heeft de Conseil d'État (hoogste bestuursrechter, Frankrijk) in zaak C-365/16 aan het Hof de vraag gesteld of artikel 235 ter ZCA van het Franse algemeen belastingwetboek verenigbaar is met artikel 4, leden 1 en 3, van de moeder-dochterrichtlijn, indien aan moedermaatschappijen niet alleen de verplichting wordt opgelegd om 5 % van de door hen ontvangen dividenden te onderwerpen aan de vennootschapsbelasting vanwege niet-afrekbaarheid van de forfaitaire kosten van beheer met betrekking tot de deelneming, maar ook de verplichting om die dividenden te onderwerpen aan een extra heffing van 3 % bij de wederuitkering aan de aandeelhouders van de eerste vennootschap. In antwoord op die vraag heeft het Hof uiteengezet dat „[g]elet op het feit dat de moeder-dochterrichtlijn overeenkomstig overweging 3 ervan ertoe strekt dubbele belastingheffing over winstuitkeringen door dochterondernemingen aan hun moedermaatschappijen op het niveau van de moedermaatschappij te elimineren, [...] een belasting bij wederuitkering van deze winst door de lidstaat van de moedermaatschappij op het niveau van deze maatschappij, waardoor deze winst zou worden onderworpen aan een belasting die het in artikel 4, lid 3, van die richtlijn bepaalde maximum van 5 % overschrijdt, voorts [zou] resulteren in een met die richtlijn strijdige dubbele belastingheffing op het niveau van de moedermaatschappij” waarna het heeft geoordeeld dat de Franse belastingregeling niet verenigbaar was met artikel 4 van de moeder-dochterrichtlijn. Immers, die laatste bepaling „verzet [zich] tegen een fiscale maatregel van de lidstaat van een moedermaatschappij als in het hoofdgeding, waarbij wordt voorzien in de inning van een belasting bij de dividenduitkering door de moedermaatschappij waarvan de belastbare grondslag bestaat uit de bedragen van de uitgekeerde dividenden, met inbegrip van die welke afkomstig zijn van de niet-ingezeten dochterondernemingen van de moedermaatschappij” aangezien „voor de toepassing van artikel 4, lid 1, onder a), van de moeder-dochterrichtlijn geen sprake hoeft te zijn van een specifieke belasting” en volgens deze bepaling „moet de lidstaat van de moedermaatschappij zich er immers van onthouden om de door haar niet-ingezeten dochteronderneming uitgekeerde winst te belasten” en die bepaling „beoogt aldus te vermijden dat de lidstaten fiscale maatregelen nemen die resulteren in een dubbele belasting van die winst voor de moedermaatschappijen”, zodat „[i]n deze context [...] het van weinig belang is of de nationale belastingmaatregel al dan niet wordt aangemerkt als vennootschapsbelasting”. Voorts heeft het Grondwettelijk Hof van België in zaak C-68/15 aan het Hof de vraag gesteld of hoofdstuk 15 van het Belgische wetboek van de inkomstenbelastingen verenigbaar is met artikel 4, leden 1 en 3, van de moeder-dochterrichtlijn, indien aan moedermaatschappijen niet alleen de verplichting wordt opgelegd om 5 % van de door hen ontvangen dividenden te onderwerpen aan de vennootschapsbelasting vanwege niet-afrekbaarheid van de forfaitaire kosten van beheer met betrekking tot de deelneming, maar ook de verplichting om die dividenden te onderwerpen aan 5,15 % fairness tax bij de wederuitkering aan de aandeelhouders van de moedermaatschappij indien die dividenden bestaan uit winsten die niet waren opgenomen in de belastinggrondslag ervan. Het Hof heeft in antwoord op die vraag geoordeeld dat „artikel 4, lid 1, onder a), van de moeder-dochterrichtlijn, gelezen in samenhang

met lid 3 van dat artikel, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale belastingregeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, voor zover deze regeling in een geval waarin een moedermaatschappij de van haar dochteronderneming ontvangen winsten pas uitkeert na het jaar waarin zij deze heeft ontvangen, tot gevolg heeft dat die winsten voor een groter gedeelte worden belast dan het in die bepaling vastgestelde plafond van 5 %”.

[Herhaling van in het vorige punt reeds aangehaalde passages uit arresten van het Hof.]

Derhalve oordeelt het Hof dat artikel 4 van de moeder-dochterrichtlijn een verbod voor de lidstaten van de Unie inhoudt om de door dochterondernemingen aan moedermaatschappijen uitgekeerde dividenden bij moedermaatschappijen te onderwerpen aan enige vorm van belasting tegen een percentage dat hoger is dan 5 %, niet alleen bij ontvangst ervan maar ook bij de wederuitkering ervan aan de aandeelhouders van de moedermaatschappij.

Gelet op het voorgaande kan blijken dat artikel 6 van wetsbesluit nr. 446 – indien aan in Italië gevestigde banken en andere financiële intermediairs die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van de moeder-dochterrichtlijn, de verplichting wordt opgelegd om 50 % van de dividenden die zij ontvangen van in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde vennootschappen die zijn aan te merken als dochterondernemingen in de zin van die richtlijn, te onderwerpen aan de heffing van de IRAP – onverenigbaar is met het verbod van artikel 4 van de moeder-dochterrichtlijn om de winsten die de in een lidstaat gevestigde moedermaatschappij heeft ontvangen van in andere lidstaten gevestigde dochterondernemingen te belasten tegen een percentage dat hoger is dan 5 % van het bedrag in kwestie, zoals uitgelegd door het Hof in zijn arresten van 17 mei 2017, zaak C-365/16 en zaak C-68/15. Immers, de oplegging van een dergelijk verbod „heeft [tot gevolg] dat die winsten voor een groter gedeelte worden belast dan het in die bepaling vastgestelde plafond van 5 %”.

De beantwoording van de gestelde vraag is uiteraard belangrijk en bepalend voor de beslechting van het onderhavige geding omdat – mocht worden vastgesteld dat sprake is van onverenigbaarheid tussen de genoemde bepalingen van richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011 en artikel 6, lid 1, van wetsbesluit nr. 446 van 15 december 1997, voor zover in Italië gevestigde financiële intermediairs die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van de moeder-dochterrichtlijn, 50 % van de dividenden die zijn uitgekeerd door in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde vennootschappen die zijn aan te merken als dochterondernemingen in de zin van die richtlijn, moeten onderwerpen aan de heffing van de IRAP – de afwijzende beschikking waarop het geding betrekking heeft en de bestreden beslissing in dat geval onrechtmatig zijn en het in casu ingediende teruggaafverzoek in dat geval gegrond is, gelet op het feit dat BANCA MEDIOLANUM heeft verzocht om teruggaaf van de te veel betaalde IRAP omdat in de belastinggrondslag 50 % is opgenomen van de dividenden die deze vennootschap heeft ontvangen van haar in Ierland,

Luxemburg en Spanje gevestigde dochterondernemingen, en het belastingkantoor dat verzoek aanvankelijk had afgewezen.

Derhalve verzoekt de Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Is de door de Italiaanse Republiek in artikel 6, lid 1, van wetsbesluit nr. 446/1997 neergelegde eis om 50 % van de dividenden, die in Italië gevestigde financiële intermediairs die zijn aan te merken als moedermaatschappijen in de zin van richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011, hebben ontvangen van in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigde vennootschappen die zijn aan te merken als dochterondernemingen in de zin van die richtlijn, te onderwerpen aan de heffing van de IRAP, terwijl die moedermaatschappijen het gedeelte van de vennootschapsbelasting dat betrekking heeft op die winsten en is betaald door de dochterondernemingen niet mogen aftrekken van de IRAP, verenigbaar met het verbod van artikel 4 van die richtlijn om de winsten die de in een lidstaat gevestigde moedermaatschappijen hebben ontvangen van in andere lidstaten gevestigde dochterondernemingen te belasten tegen een percentage dat hoger is dan 5 % van het bedrag in kwestie?”

P.Q.M.

[OMISSIS] [Standaardformuleringen]

[OMISSIS] 27-9-2023

[OMISSIS] [Samenstelling van de rechtsprekende formatie]